

Fővárosi Ítéletábra
4.Pf.20.262/2015/6.

A Fővárosi Ítéletábra a Somogyi Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Somogyi Péter ügyvéd) által képviselt felperesnek, a dr. Kiss Csaba ügyvéd által képviselt alperes ellen, kártérítés iránt indított perében, a Fővárosi Törvényszék 2014. november 11. napján kelt 33.P.22.134/2011/71. sorszámú ítélete ellen, az alperes részéről 72. és 74. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

ítéletet:

A Fővárosi Ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezéssel nem támadott részét nem érinti, fellebbezett rendelkezését megváltoztatja és a keresetet elutasítja.

Kötelezi a felperest, hogy az alperes részére 15 napon belül fizessen meg és 200.000 (kétszázezer) forint + ÁFA és 170.700 (százhetvenezer-hétszáz) forint együttes első és másodfokú perkiöltséget, valamint az állam javára 220.800 (kétszázhuszezer-nyolcszáz) forint kereseti illetéket. Ezt meghaladóan a felek további költségeiket maguk viselik.

Az ítélet ellen fellebbeznek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes 2007. április 21. napján hitel- és opciós szerződést kötött a perben nem álló Zrt-vel (továbbiakban: hitelező) a forgalmi rendszámú Volvo M S 40 típusú személygépkocsi megvásárlása céljából. 2007. május 5. napján a hitelező az alperessel Casco biztosítási szerződést kötött azzal, hogy a hitelező a biztosítási díjfizetési kötelezettségét a teljes futamidőre az adósra, a felperesre hárítja, a biztosítás kedvezményezettje szintén a felperes. A hitelező a biztosítás díját előre 10 évre egy összegben (1.436.620 forint) megfizette, mely a törlesztő részletekbe beépítésre került. A felperes állítása szerint a sértetlen állapotú gépjárművet 2007. október 8-a és 9-e közötti időszakban eltulajdonították, majd a gépjárművet 2009. szeptember 27. napján a rendőrség lefoglalta, kiadta a felperes részére a hiányzó eredeti indító kulccsal együtt. Megállapítást nyert, hogy a gépjármű alvázszámát lecsiszolták, meghamisították, továbbá a jármű megrongálódott.

A felperes keresetében elsődlegesen a gépjármű forgalmi értékének, 4.181.058 forintnak és kamatainak megfizetésére kérte kötelezni az alperest a biztosítási szerződés lopás kárért való helytállásra vonatkozó szabályai alapján (ÁSZF 5.1.2. pontja). Másodlagos és harmadlagos

kérelmében a biztosítási szerződés lopással összefüggésben okozott rongálásra, illetve a rongálásra vonatkozó rendelkezései alkalmazásával (ÁSZF 5.1.1. és 5.1.2. pontja) összesen 2.133.684 forintra és kamataira tartott igényt. A jármű nettó javítási költségét 869.139 forintban, az alvázszám pótlásának költségét 65.000 forintban kérte megállapítani, mely összegekből levonta a casco szerződés szerinti 10% önrészt. Mivel a káresemény következtében a biztosítási díj kizárólag az első biztosítási időszakra jár, így ezt meghaladóan megfizetett további 1.292.958 forint biztosítási díj visszafizetését is kérte.

Az alperes a kereset elutasítását indítványozta, vitatva annak jogalapját is. Álláspontja szerint a biztosítási szerződés 5.2. pontja alapján mentesül a lopáskár megfizetése alól, mivel a felperes a jármű valamennyi eredeti kulcsával nem tudott elszámolni. Rongálási kár tekintetében utalt arra, hogy annak baleseti eredetűnek kell lennie és a felperesnek bizonyítani kell a sérülések bekövetkeztének körülményeit. Az alvázszám lecsiszolása rongálásként nem értékelhető, e tevékenység az egyedi hatósági jelzés megváltoztatását szolgálta. A folyamatban lévő büntetőeljárásra figyelemmel pedig nem állapítható meg sem a lopás, sem a rongálás ténye, a felperesi közrehatás pedig a kulcs hiánya miatt egyik esetben sem zárható ki. Utalt arra, hogy a felperes a kulcsok őrzése körében kármegelőzési kötelezettségének nem tett eleget, ahhoz a lakásában járó harmadik személyek is hozzáférhettek, arról tudomással bírhattak. Kétségbe vonta azt is, hogy a gépjármű az eltulajdonítás időpontjában sértetlen volt. A biztosítási díj visszafizetése iránti igényt azért kérte elutasítani, mert a díjat nem a felperes, hanem a hitelező fizette meg részére, ezért e tekintetben a keresetességi joga hiányzik. Előadta: a túlfizetésből eredő összeg a hitelező rendelkezésének megfelelően más követelésekbe került elszámolásra.

Az elsőfokú bíróság fellebbezéssel támadott ítéletével kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 napon belül 2.133.684 forint tőkét és kamatait, döntött továbbá a perköltség viselése tárgyában is. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Az elsőfokú bíróság a lopáskárral kapcsolatban előterjesztett igényt nem találta alaposnak, figyelemmel az ÁSZF 5.2. pontjában írt kizáró okra, ugyanis a felperes nem tudott az alperes felé elszámolni a járműhöz tartozó összes kulccsal (ÁSZF. 6. pont).

Az elsőfokú bíróság az ÁSZF 5.1.1. pontjára alapított kérelemnek adott helyt, ugyanis az indító kulcsok hiánya a rongálási kár esetében nem feltétlenül eredményezi a biztosító mentesülését. A per adatai, különösen az igazságügyi szakértő véleménye alapján megállapította, hogy a gépjárművet idegen, külső behatásból származó fizikai károsodás érte. Az ÁSZF 5.3. pontjában írtakra figyelemmel az alperest terhelte volna annak bizonyítása, hogy az adott szerződéses pontban felsorolt személyek szándékosan vagy súlyos gondatlanságból okozták a gépjárműben a kárt, azonban e körben bizonyítási indítványt nem tett. Az alperes nem bizonyította azt sem, hogy a gépjármű az eltulajdonítás időpontjában sérült volt, így a bíróság elfogadta a felperes állítását annak sértetlen voltára. Az ítélet megállapította azt is, hogy a felperes a kulcsok őrzése körében az ÁSZF 5.4. pontjában írtak szerinti kármegelőzési kötelezettségének eleget tett, a felperes által tanúsított magatartás - a jármű pótkulcsát külön gardróbhelyiségben, szekrényben tartotta - megfelel az elvárható magatartás követelményének, ugyanis nem szükséges a kulcsokat feltétlenül zárral ellátott helyen, széfben őrizni. Alaposnak találta az elsőfokú bíróság az alvázszám helyreállításával kapcsolatban előterjesztett kárigényt is. E tevékenység folytán a jármű károsodást szenvedett, a helyreállítás költsége igazolt. Mindezekre figyelemmel az elsőfokú bíróság a javítási költségből és az alvázszám pótlásából eredő kárigényt megalapozottnak találta.

A biztosítási díj visszakövetelés tekintetében kiemelte, hogy a biztosítási szerződés értelmében a díjfizetési kötelezettség valóban a felperest terhelte, nem tulajdonítva jelentőséget annak, hogy az általa fizetendő díjat helyette egy harmadik személy teljesítette. Kiemelte, hogy a felperes a hitelező által megállapított törlesztő részletekbe beépítve a biztosítási díjat a hitelező felé megfizette, így a

vagyoncsökkenés a felperes vonatkozásában következett be. Így az első évre járó biztosítási díj kivételével a biztosítási díj mint tartozatlan fizetés a jogalap nélküli gazdagodás szabályai szerint a felperesnek visszajár.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az alperes élt fellebbezéssel, melyben annak megváltoztatásával a keresetet teljes elutasítását kérte. Másodlagosan a marasztalás összegét 840.726 forintban, míg a kamatfizetés kezdő időpontját 2009. december 10. napjában kérte megállapítani, fenntartva az első fokú eljárásban tett nyilatkozatait.

A felperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helybenhagyására irányult, annak helyes indokaira tekintettel.

A Fővárosi Ítéltábla a fellebbezést a Pp. 256/A. § (1) bekezdés f) pontja alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

A fellebbezés alapos.

A felperes az eljárás során mindvégig azt állította, hogy a perbeli gépkocsit 2007. október 8-a és 9-e közötti időszakban eltulajdonították. Ezért helyesen jutott az elsőfokú bíróság arra a következtetésre, hogy a casco biztosítás általános szerződési feltételeinek 5.2. pontja értelmében az alperes ezen káresemény miatt alappal tagadta meg a szolgáltatást, figyelemmel arra, hogy a felperes nem tudott elszámolni a járműhöz tartozó valamennyi kulccsal.

Téves az elsőfokú bíróságnak az az álláspontja, miszerint az alperest rongálás címén megilleti biztosítási szolgáltatás. Az ÁSZF 5.1.2. pontja értelmében a jármű vagy alkatrészeinek, tartozékainak ellopása, önkényes elvétele, elrablása és az ilyen cselekményekkel összefüggésben keletkezett fizikai károsodás tekinthető lopásnak, illetve rablásnak. Mindebből következik, hogy a felperes a lopáskárral összefüggésben keletkezett rongálásból eredő igényét kizárólag az ÁSZF 5.1.2. pontja alapján érvényesítheti; nem lehet a gépjárműben a lopáskár következtében, illetve az azt követően bekövetkezett károsodást elválasztani a lopáskártól és attól függetlenül kizárólag rongálásként értékelni. Ez az ÁSZF 5.2. pontjában írtakból is következik: nem nyújt szolgáltatást a biztosító a lopáskárok és az ennek következtében keletkezett egyéb károk esetében a szerződésben foglalt esetekben. Így ezen kár vonatkozásában is érvényesül az a gépjármű összes kulcsának bemutatásához tartozó feltétel, melynek a felperes nem tudott eleget tenni, ezért az alperest a casco biztosítás alapján szolgáltatási kötelezettség nem terheli.

A felperesnek a díj visszafizetésére irányuló kérelme sem alapos. Az ÁSZF 4.2. pontja rendelkezik a szerződés megszűnéséről. A 4.2.1. pont értelmében a határozott idejű szerződés a szerződésben megjelölt időpontban megszűnik. A 4.2.3. pont szerint érdekmúlással szűnik meg a szerződés a jármű tulajdonjogának megváltozásakor, illetve a jármű forgalomból történő végleges kivonásakor, valamint a totálkár esetén. Megszűnik a szerződés, illetőleg annak megfelelő része, ha a biztosítási esemény bekövetkezése lehetetlenné válik.

Az eljárás adatai alapján nem állapítható meg, hogy a gépjármű a lopáskár bejelentését követően a forgalomból véglegesen kivonásra került volna, hiszen a felperes előadása szerint - miután a lefoglalt jármű a birtokába került - intézkedett a forgalomba történő visszahelyezéséről. A 4.2.3. pont szerint pedig a jármű forgalomból történő ideiglenes kivonása esetén a casco szerződés nem szűnt meg, nem szünetelt, ezért a felperes az előre megfizetett díj arányos részét nem követelheti vissza. A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróságnak felperes perbeli legitimációjával kapcsolatban kifejtett álláspontjával egyébként teljes mértékben egyet ért.

Mindezekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2)

bekezdése alapján megváltoztatta és a keresetet teljes egészében elutasította.

Az alperes fellebbezése eredményre vezetett, ezért a felperes a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján -- pernyertesség-pervesztesség arányában - köteles az alperes első és másodfokú eljárásban felmerült perköltségének megfizetésére, melynek mértékét az ítéletábra a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja, (5) és (6) bekezdése alkalmazásával állapította meg. Az így meghatározott munkadíjat a (6) bekezdés alapján mérsékelte a jogi képviselő által kifejtett tényleges tevékenységre, illetve az ügy kevésbé bonyolult voltára tekintettel. A felperes köteles megtéríteni az alperesnek az általa lerótt 170.700 forint fellebbezési eljárási illetéket, míg a le nem rótt kereseti illetéket az állam javára, külön felhívásra kell megfizetnie a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alkalmazásával.

Budapest, 2015. szeptember 10.

. Németh László s.k.

tanácselnök

. Molnár Ágnes s.k.. Merőtey Anikó s.k.

előadó bíró

bíró

A kiadmány hitelül: